

HET VERHAAL

© blg

PETER ADRIAENSSENS OVER DE

475 dossiers ontving de commissie Adriaenssens — 475 slachtoffers: ‘Dat is een massa verscheurde kinderen in volwassen lijven’, schrijft kinderpsychiater Peter Adriaenssens. ‘Ik werk sinds 23 jaar met kinderen die mishandeld werden. Wat nu op me afkwam, was iets helemaal an-

DE ZIEKTE
VAN DE
STILTE

VOORAF

De onthullingen over seksueel misbruik binnen de kerk woelden bij veel slachtoffers pijnlijke herinneringen bloot. Ook bij auteur en journalist Roel Verschueren. In zijn boek ‘Morgen is van mij’, dat op 21 september verschijnt, reconstrueert hij de gebeurtenissen van de voorbije maanden en geeft hij de slachtoffers een stem. Kinderpsychiater Peter Adriaenssens, voorzitter van de opgedoekte commissie voor klachten van seksueel misbruik binnen de kerk, schreef er een indrukwekkend nawoord bij.

PETER ADRIAENSSENS

Seksueel misbruik is een misleidend zachte term voor waar dit boek over gaat. Seksueel crimineel gedrag is eigenlijk de term die het effect heeft dat het verdient. De gevolgen spelen zich niet alleen in het hoofd af, je kan wel piekeren, bij tijden wegvissen, zelfs verzuipen als de beelden zich te veel herhalen. Het is echter je lijf dat de scherven draagt. Niet kunnen slapen, geen eetlust, gedachten gefocust op slechts één ding. Vraag het aan de partners die dit herkennen, zij hebben gezien hoe het lijf gebukt ging. Ik werk sinds 23 jaar met kinderen die mishandeld werden. Wat nu op me afkwam, was iets helemaal anders. 475 slachtoffers, dat is een massa verscheurde kinderen in volwassen lijven. Nooit hoorde ik zoveel mannen aan het woord over wat seksuele criminele handelingen met hen deden. Hoe ze onder hun niveau studeerden, beroepen koken waar ze zich beter in voelden omdat ze zich konden verwonden aan machines en loopbruggen, omdat ze door collega's bewonderd werden om hun moed, om steeds de gevaarlijkste klus te klaren bij uitslaande brand. Ik hoorde ook over impotentie waar de arts vergat om door te vragen, niet verder ging dan de vraag of er problemen in het koppel waren. Nee, er waren geen problemen in het koppel. Hopen dat de arts naar problemen tijdens de jeugd zou vragen, en naar problemen op school. Maar artsen vragen zoiets niet. Hoeveel meer moest dat lijf nog aan disfunctie tonen voor iemand een hand zou toesteken? Traumatische herinneringen worden gearchiveerd in de poriën van het lijf. Daarom is het woord ‘slachtoffer’ zo kwetsend. Wie in zijn leven telkens opnieuw de moed getoond heeft om door te gaan, om anderen niet te belasten met humeurwisselingen, wie geen zin meer had in het leven, maar toch ‘overleeft’ omwille van, ja dus toch: liefde on-

danks het geweld dat hij of zij heeft meegemaakt.

Want de meest aangrijpende gesprekken waarmee de commissie werd geconfronteerd, waren met vrouwen, zussen, broers van een broer die zelfmoord pleegde, die zich kwamen melden als ultiem eerbetoon aan de slachtoffers die er niet meer waren, opdat in een rapport ergens bloedrood zou staan: ‘Nee, we zijn je niet vergeten, je dader zal niet het laatste woord hebben, ook al ben je voor hem netjes weggeveegd uit de geschiedenis, wij maken je onsterfelijk, wij, die mee geleden hebben nadat hij je stil vermoordde.’ ‘Overlevers’ dus.

WAARHEID, EN NU!

De meeste mensen begrijpen dat je jaren na een zwaar verkeersongeval nog pijn kan voelen aan de rug. Dat het een ‘slechte verjaardag’ is, dat je er weer aan gedacht hebt, er een week niet goed van was. Opgroeien tijdens en na misbruik is zoals leven met een dagelijks verkeersongeval. Er bestaat echter voor de pijn geen kinesist. De hersenen leren het wegsplitsen, de pijn kort verdrijven.

In de vele brieven aan de commissie konden we lezen hoe letterlijk dat soms ging: woedende getuigenissen vanuit het buitenland, verhalen van familiebreuken als eindeeloos omvallende dominostenen: ‘Ja, uiteindelijk vertelde ik het aan mijn moeder, ik mocht er niet meer over praten zei ze, toen heb ik met haar alle contact verbroken. En zij? Ze zei het tegen hem, de dader, ze deed er dus toch iets mee. Ik heb het veel te laat geweten, en hij ontkende en beschuldigde haar en belde nadien haar zussen op, waarna ze uit de familie werd gestoten. Ik ben nooit meer langsgesegaan. Zij is nooit meer langsgesegaan.’

Waarom melden zich dan toch honderden, als het allemaal zo lang geleden is? Omdat mensen hun lijf niet kun-